

— Стоилъ! Че какъ да те не помня, та нали преди войната пакъ се виждахме. . . Ами, ти си пострадалъ нѣщо. . .

— Нищо, оставихъ лѣвата рѣка на французитѣ да си плѣскатъ шамари. . . — и като скочи отъ коня, почна живо да се здрависва съ насъ. Войниците носѣха по курткитѣ си по две-три червени нашивки. Ранявани сж билие. — Е, кажете да видимъ. . . Телеграмата получихъ, азъ тъкмо се канѣхъ да дожаждамъ, отъ тукъ имахъ и други оплаквания.

Баща ми разказа накратко дѣлата на селскитѣ власти и завърши:

— Ако менъ не вѣрвашъ, сега тамъ предъ общината женитѣ и децата сж насѣдали и чакатъ да се подаде кмета и да му счупятъ главата. Азъ отидохъ да го помоля да не прави така, той ме заплаши съ даване подѣсждъ, обвини ме въ изкуствено подклаждане на мятежъ. . . Азъ, даскалъ Богилъ и мятежъ! . . .

— Хайде съ менъ, ще уредя всичко. . . Още днесъ на фронта, па може и въ затвора. — Войникъ! вземи. — И той подаде поводитѣ на коня и тръгна наредъ съ насъ. Но като забелѣза, че двама-трима селяни прекосяватъ дворищата, съ цель да се прокриятъ, той изсвири съ пищялката си и прати войници да ги доведатъ при него. По тоя начинъ събра нѣколко старци и неджгави селяни, а подиръ тѣхъ тръгнаха още жени. Скоро предъ общината се задрѣсти съ народъ, а изходнитѣ пъкъ улици отъ връщащи се отъ нивитѣ съ кола, недопущнати да работятъ, защото нѣмалѣ открити листове. Това влоши още повечѣ положението на кмета. Подпоручикътъ започна да разпитва, който се изпрѣчеше предъ него и отъ всички се получаваха почти едни и сжщи отговори.

— Хайде, сега всички жени по домоветѣ си! Да останатъ само мъжетѣ и петъ жени за разпитъ!

— Не! Не! Тукъ ще чакаме! — изреваха женитѣ.

— За ваше добро, отидете си, азъ съмъ другаръ на вашитѣ мъже, синове и братя. . . Ще туря редъ! Каквото стане, ще ви съобща съ глашатая.